

TERMS OF THE PAPER.

A single copy 2 shillings a year. Mail subscribers, free of postage, 4 shillings—to be paid in advance. If payment is delayed beyond the first quarter, 6 pence extra; if beyond the second, or July 1st, 1 shilling. To Native Agents, who will send advance pay for 5 copies, we will send the fifth gratis, and at this rate for any number of copies. Advertisements inserted for 3 shillings a square; less than a square 2 shillings. At this rate each will appear twice, if the advertiser so requests.

All notices of deaths and marriages will be chargeable as advertisements.

Communications must be sent to the Agents for the Star.

JAFNA—The Missionaries.

POINT PEDRO—Mr. J. WHITE.

CATTAVEL—Mr. J. WHITE.

TRINCOMALIE—Messrs. P. B. FERNANDO & SONS.

KANDY—Mr. L. LAWTON.

TRANCUBAR—Mr. J. J. ADAMS.

BATTICALOA—Rev. J. GILLINGS.

MADURA—Rev. C. F. MURPHY.

[An Address to Educated Young Men.]

சினேகிதே,

உங்கள் துரிச்சகரில் ஸ்ரீபுருஷவாயியுக்கீர் தலைமைக்காரர் கோபித்தக்கொண்டாலும் உண்மைபேசப் பின்னிர்லாவையுங்கள். வயதுபோந்த வர்களைச் சங்கடவண்ணவேண்டியதற்கான். ஆகிலும், உண்மையைப்பேச மனரிதனுடைய முகத்தக்காரப் பயப்பட்டுவாயுங்கள். பதிலும் நூற்றுண்டனலிலே ஏறாப்பை முழுவதிலும் ஐந்தேறையாவரர் சமயானு சீர்த்தேற்றம் உண்டேயுமென்று ஆராதல் நினைத்தேற்றம்! எங்களுக்குள் போபாருங்கள், உயர்வுதந்தருங்குச் சிறுதனங்களாகி டெட்மெண்டை அளவெம்பிர் இக்கிசை அரசாட்சியாரால் இட்டம்பெற்றதினால் அக்கார்ப்படைநித்திரித்தை நீங்கள் கணவிலாவையோ! அப்படிருங்க, உங்கடையார் வகுட்காலமையப் பிறமணப் பட்டிருண்டை கட்டியாத்தக்குத் தீர்ப்பட்டுச் சிறைகளிலும் துறைவுள்ளவர்களிடத்தல் பணங்களுக்கும் போருங்களையும் பறிகொடுத்த எங்கள் தேசத்தாருக்களே இட்டம் போகப் பண்ணுகிறதற்கு நாங்கள் எங்கென்ற கூடிய பிரச்சனையும் பண்ணுவதை அவசரமல்லவோ! கல்வியில் தெளிந்த சகோதரரே, இக்கிசைகாரர் முதலிய வேள்வன்காரர் மற்றுள் சரதியாய்வும் பார்க்கத் தத்துவத்திலும், பணத்திலும், கல்வியிலும் அதிகம் மேம்பட்டவர்களாய் வாததற்குக் காரணமென்னவென்று சற்றே உற்றுப் பாருங்கள். பல தேவர்களையும் வணங்குங்கோடாருங்கள் மேலமுரினைய விட்டகன்ற தெப்படி! விடியமுபகாள் முதலிய மற்றுள்ளாரை தேவர்களுடைய பலிப்பட்டுவெல்லாம் கிறிஸ்தவின் பலிப்பட்டுவெல்லாம் காரணங்கள் என்ன! பிளேற்றே, கண்ணைக்க, சீசிமே முதலிய தத்துவசாஸ்திரிகளுக்குத் சீசுவாரியுந்ருவர்கள் சிறிதிலுண்ட சீசுவாரியுந்ருவர்கள், கல்வியில் சிறந்த சிபுனாரியுந்ரு சாஸ்திரிகள் கோவிலியடைகிறதற்குத் இதைச் சத்தியவேதம் காரணமாயிருக்கக் கொண்டுப் பின்னா எங்கள் தேசத்தவர்கள் இதை உண்மையை அதிகம் தெரிவாய்ப் பற்றிக்கொள்வார்களென்பதற்கு அனேகம் சிபுனார்களிலாவையோ! படித்தவர்களுக்குள்ளே நாங்கள் காண்கிற துறைவெண்ணையோரும் அவர்கள் தாங்கள் கற்ற உண்மையைச் செலுத்தவேண்டிய அளவுக்குச் செலுத்தகிறதில்லை. சன்மர்க்க நெடுகனை ஊனத்துக் கடுகிறதில்லை. உண்மையுக்கு சன்மார்க்கமுமாகிய இவ்விரண்டு ஒருவனுக்கு ஆபரணமாகக் கூடப்போகச் சம்பலித்தால் உலகத்திலே சமாதானமுக்கு சத்தமுமில்லாதது உட்கும். ஒவ்வோருவனுடைய ஈனக்குப் பெலவறுதியுடையகிசை முழுவதற்குக் கடைக்களுக்கு நன்மை விரையும். உலகத்தார் ஒருமிக்கத் திரண்டு விடுகிறதத்துவந்தாலும் சன்மர்க்களை ஒருக்காலும் வேறாக்கொள்வதேயில்லை. ஐந்திர இதை மார்க்கத்தைச் சீர்த்துத் தந்தவரைப்பட்டவையை உற்றுப் பாருங்கள். ஒரே ஒரு வேதகாமுச்செய்த உறவு எவ்வளவுவெக்தக்கவனியுங்கள். எழுகுறமாண்டு தொடங்கிப் பதிலுற்றுநுருண்டனவையுடன் ஏறாப்பைபேசுகிறதற்கு அனுகூலமாய் அதற்குப்பின் முன்னுறவு வருட்காலமாக ஐந்தருடையகாலவந்தெட்கி நடந்த அருட்சிவகையச் தேற்றக்காலமயப்பற்றித் கவனமாய் வாசித்துப் பார்ப்பீர்களேயானால் அங்குக் கே. உண்டான சீர்த்துதங்கள், நூதன வித்தை

கள் முதலிய யாவற்றிற்குத் இதை வேதகாமமே காரணமென்பதாக அறிந்தகொள்வீர்கள். அல்லாமல் ஐம் படித்தவர்களாகிய நீங்கள் மனதோற்று வாக்கொண்டியுமால் ஐந்தருடையபொலையாவதோற்றுக்கும் அஞ்சாமல் தமிழ்மார்க்கத்திலுள்ள தப்பறைகளையும் தமிழருக்குள் வழுத்து சாஸ்திரிகளிலுள்ள மோசங்களுக்கும் சீர்த்துப் பார்ப்பீர்களேயானால் மதுபாவையுக்குச் சங்கடவென்று படுத்தவை உங்களுக்கு எவ்வளவு லெஞவாயிருக்கும்! அது அத்தமாய் விக்கிரகாதவனையையும் அதின் செய்கிறதில்லங்களையும் விட்டுடையுப்படி. சங்கடவன ஸ்தாபிக்கிறதும் உங்களுக்கு லெஞவாயிருக்கும். மதுபாவையுக்குச் சங்கடவென்றுக் கைபோப்பம் வைக்கிறதென்பதற்குப் பிராமணுக்களும் மற்றுள் செல்வாக்குள்ளவர்களும் தடைபண்ணுதிருப்பதால் சனங்கள் அதற்குத் கையோப்பம்மையக்கிற லெஞவாயிருக்குமென்று நினைக்கிறேன். ஆகிலும், பிராமணுடைய முறைகளையும் கேராலிக்குக்குத் தானதருமங்களைச் செய்கிறதை விடுகிறதற்கும், வேதகாமத்தை வாசித்து வருகிறதற்கும் கோக்கமாய் எங்களுக்குள்ளே சங்கடவன ஸ்தாபிக்கிறதற்கு எத்தனாப்பட்டமோமோனால், குருக்களுக்கு உணங்குகும் ஒத்துக்கொண்டு, எங்கள் மார்க்கத்திலுள்ள தப்பறைகள் வெளித்துப்போகப்போகாதே, அதை நாங்கள் தடுக்கவேண்டுமென்று தங்களுள்ளான முறையிசைவாய் பண்ணுவோம். ஆகிலும், நாள் முன்னகொன்னபடி, நாங்கள் தைரியக்கொண்டு முன்னேறிச் செல்லுகிறதற்கு ஏற்ற அனுகூல் ஈயப்படுங்கள் கண்டிருக்கிறதிலே, நாங்கள் சுற்று இளக்கரித்துப்போகாமல், பன்னிக்கடங்களுக்குத் துரிச்சக் கொவிலாவைக் கட்டப்பட்டுருக்கும் இடங்களிலேதானே சங்கடவன ஸ்தாபித்து அச்சங்கடங்களைச் சனங்களுவந்து நாங்கள் வேண்டிக்கொண்ட விக்கிரகாதவனையுப்பற்றிப் பண்ணும் பிரச்சனங்களைக் கேட்டாராக்களோ அல்லவோவென்று சொதவென்பவையிலாததல் பார்த்தறியவேண்டியது. இதில் நாங்கள் ஏற்படச் சம்பலித்தால் சந்தேயமில்லாமல் எங்கள் உறவுள்ள முறையையோ அசலகத்தாலுமால் அனேகங்கோர் துறவுகளும் விக்கினைக்கவும் உண்டாம். ஆகிலும் எங்கள் முறையிச் கடைசியிலே காத்தாவின் இளக்கிசைத்திலே அனுகூலமாதமென்றதற்கு என்னவென்று ஐயமில்லை. ஐந்திரநாவார் சங்கடத்தை வலையுக்குக்கு இராசாங்களுக்குக் முன்னே சுற்றுங்குசாமல் திடாங்கிடமாய்ச் சுற்று, கர்த்தரோருமாய் ஸ்தாபித்தமே ஈயப்பிக்கைக்கொண்டு ஈருருவாய் மிதிழர் தேவவையுக்கை மறுதலிக்கமாட்டேன். நாள் என்னுடைய மனச்சாட்சிக்கு விடுவோம் பேசென்றேறு சொன்னதென்பால், நாங்கள் இதுகாரியத்தில் அவர் முன்மாந்திரியம் பின்பற்றவேண்டியது. கடவுளும் ஐந்தருடைய நன்முறையிசையப் பாலிக்கப்பண்ணிய பாயிலுலே இராச்சியங்கள் ஒன்றொருக்கு மேலாய்மதத்தையிலிருச் சத்தியத்தை அங்கிரித்துக்கொண்டாம். அப்படியே கடவுளும் எங்களுக்கு உதவிசெய்யார் என்பதற்குச் சந்தேகமில்லை.

படித்தவர்களே, நாங்கள் எங்களுக்குட் செரும்பாலும் காண்கிற ஒருபெரிய துறைவெண்ணையிலி, நாங்கள் எங்கள் சொந்த மனச்சாட்சியின்படி கிறிஸ்தவம் மற்றார்களிலே சாந்திராக்கிறதன்னை எங்கிலிருக்கிறதென்றும் ஐந்திர சொன்னவாற்றை அறிந்தல்லவோவென்று அந்த அறிவிலிகள் சொற்படி நடக்கப் பார்க்கிலே, சீசோகிதே, நாங்கள் எங்களுக்குள்ளே கேட்கவேண்டிய கேள்விகள் என்னவானால், அனேகம் கனம் ஒருந்ருதிய தருமாருக்கும் முடியோருக்கும் பிரபங்களுக்குப் முன்னிலையிலி நீண்டு பிரபங்கம் பண்ணுதற்குப் பயந்து விட்டுவிட்டாரா? அவர் தன் சுயமனச்சாட்சியின்படி நடவாரும் அவர்கள் பெரியவர்கள், பிரபுக்கள், இராசாக்கள், ஆளகாரம் அவர்கள் முன்னிலையிலி அவர்களுக்கு விடுவோமாய் பேசப்படுவதென்று பயந்து விட்டுவிட்டாரோமோனால், இப்போ உலகத்தின் நிலையம் என்னவாயிருக்கும். கிறித்தமாய்ச் சுற்று கோக்கில் என்னும் போதற்கு அல்லவோம் மனிதருக்குப் பயந்தாரோமோனால், சுய சீர்த்தேற்றத்தின் அருமையான போதனைகளைப் பற்றித் தமது தேசத்தவர்களுக்கும் இதை அபூநவான வெளிச்சத்தைப் பரப்பக் கூடியதாயிருக்கும்! சங்கடவிலக்கமென்று மறுநா

மன்றை கனம்பொருந்திய சோழுவேல் உலில்லியம் பிளேவன்கண்ணும் நமது தேசத்துப் போதகரோருவையப்பாருங்கள். அவர் இக்கிசைகாரருக்குக் கணியாயிருக்கும் யுத்தம் நடந்தவேளையிலி சிப்பாயியிருந்தபோது ஒரு மரத்தின்கீழே கண்டேந்தை சலிசெய்யுமொன்றுதானே தற்காலத்திலே கன்னனார், சேலம், கோயம்புத்தார், மைசூர் முதலியதலங்களில் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட சிறிதெச் சபைகளுக்குக் காரணமல்லவா?

The Labors of Missionaries and the Ingratitude of the People.

பகலவன்களத்தார் பங்கையல்லாந்தல்போலக் கலிநுரித்தது வகமல்லாந்தல்—தூரகை தனக்குத் ததும்பிருந்தபோது ஒரு மரத்தின்கீழே கண்டேந்தை சலிசெய்யுமொன்றுதானே தற்காலத்திலே கன்னனார், சேலம், கோயம்புத்தார், மைசூர் முதலியதலங்களில் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட சிறிதெச் சபைகளுக்குக் காரணமல்லவா?

கனம்பொருந்திய ஐயாவே,

தங்கள் நூதனவழியாய் அடியேனுடைய சிற்றிலிற் புலப்பட்ட முக்கியமான காரியங்கள் முன்றை வெளிப்படுத்தித் தரும்படி கேட்டு நிற்கிறேன். அதில்:

கவது. மிசியோனாரிமால் இல்லுறவுகளுக்கு வந்த நன்மையும், உவது. அவர்கள் நன்மையைப் பெற்று மாறுபாதித் தீமையையும், ஈவது. அவர்கள் நன்மைக்குப் பிரதிசெலுத்தாத காரணமேதே பணதையும் பற்றிச் சுருக்கமாகச் சிறப்பற்றை வளர்ப்படுத்திக் கொள்.

கவது. எங்கள் தேசங்களில் இற்றைக்கு, உரு. வலுத்துக்கு முன்னிருந்த கல்விமான்கள் தங்களுக்கு உபயோகமில்லாதென மறைத்துவைத்துக் கூகம்சாஸ்திரிகமல்லாமல் இப்போது வெளியங்கமாகி அந்நாடு இந்நாட்டிய இல்லுறவு மெஞ்ஞாள் ஒளியை ஈட்டி அபிதிக்கும் சலாக்கியமான ஆவையங்களாய் வித்தியாசாலவகையாக் கட்டி. இக்கிசை, கல்தின் முதலிய பிறபாசுக்களால் எங்கள் சொப்பாணையுமாய் அதற்குரிய சாத்திரத்திரங்களுமாய் படிப்பித்து, வன, விதவை, அதுதர்களுக்கு உபயோகமான தருமச் சங்கடங்களாய், மதவிலக்குச் சங்கடங்களாய், கோயார் துணாமாதிர்போருட் வயித்திய சங்கடங்களாய் நிலப்படுத்தி எங்கள் தேசத்தை நினைத்திராத நன்மையாளர் அவர்கரித்துக் கல்வி செல்வமென்னப்பட்ட மறமையச் சொரித்துவரும் மிசியோனாரிமால் என்னென்னகாத நன்மைகளுக்குச் செலவையிலாவென்பதை ஒய்வொரு கர்த்தோர்களிலும் கண்டுகொள்ளாம்.

உவது. மேற்பொல்லிய மிசியோனாரிமாரா போசவ லத்திரமுதலிய தாபத்தாடும் தருமமாகச் சகலவித கல்விகளையும் தற்று அனேகர் கோழம்பு, கண்டி, காலி முதலிய பிரதேசங்களிலும் தங்கள் சொய தேசமாய் யாழ்ப்பாணத்திலும் அதற்குரிய சிறாமங்களிலும் இக்கிசைகாரரும் பெறுதற்கரிய சங்கடவென்றுப் பண்பட உத்தியோகங்களில் உருத்திராட்சப் பூணையப்போல் மிசியோனாரிமாரை ஏய்த்து அவர்களின் உதவியோத்தாசை முலமமாக உட்பட்டுச் சம்பளம் உத்தியோகமாய் அதிப்பட்டுவரும், தோழக்குயித்திய தோழவணப்போல் செல்வம் வந்தருந்தோது சீசுவரும் குருவைத் தேடாணப்படுவார் நாங்கள் போர்க்கியபாக்கியர், சாதிசனத்திலுள்ள சைவவென்று தற்புகம்ச்சிகோனர்களார் பாதிரிமாரையுமே தேதத்தையும் கன்னகிழித்துவையுமாய் அவர்கள் போதிப்பையுமாய் கோவென்றுதானாகின்றித் திரிபின்டாமணித்து காலிபதித்துக் கண்டாசாரம்பூண்டு பாதிரிமாரைத் தந்திரபதித் தங்கள் சிவனே பெரியவர் தானிலும் தரும் பிலும் கல்விக்குச் செம்பிலும் இருப்பாரெனத்தியாரித்துப் பின்னாயர் கோவிலி அம்மன் கோவில்களைக் கட்டிப் பரதிரைகடைசெய்து திருவிழாக்கொண்டாடுகிறவர்களும், சிலர் வாலுத் தலையுக் காட்டவிலாக்கிறவர்களும் பெரியவர்கள் எல்லாவிட்டுக்கு இப்பிரமான கிறிஸ்தவனென்றும் சிலர் என்னசாதி பின்னாகனத்துச் சிலவு கோருக்குச் சிவதர்களைக்கு அனுப்பிலும் என் மாசகந்த கோவிலுக்குச் செலக்குத் தேசபெரும்பண்ணு சீரேனென்று வேட்கரித்துத் தீவிரமான ஏயத்துச் சீசோகம் பண்ணுவார்கள். சிலர் தமதுமுடியவென்றுமென்று கேட்டால் எவ்வென்றுக்கு முன் சிறுப்பர் விட்டும் பள்ளியைச் சொரித்து வருகிறேனென்று போய்த் திரும்ப நகலுலேவோரு இருந்தற்காகத் தருமுஞ்செய்ய வேண்டுமென்று சொல்லிப் பாதிரிமாரை இசுக்குத் அவர்களைக்

கண்டபலுந்திஷ்ட தோஷமுண்டாருமென்று மறைந்து தாசிவிட்டிருந்த கட்டிலின் கீழ்வைத்து தாபடத்தைச் சிலன் கோலிலிற் தேற்றிவாங்காய்ப் பாதிபரிமாசின் நன்றியை உண்டமுள்ளுக்கெதிருகத்தாற்போல மறந்து ஆற்றங்கரை விரட்சிமேபால இருக்கிறார்கள்.

நவது. மேற்சொல்லிய பாதிபரிமாசின் நன்றியற்ற கட்டிலைப்பாதுகாத்து விசாரணைசெய்தவருந் தவலையின்கீழ் கிறிஸ்துவின் நாமத்தைத் தூசித்தவலையின்கீழும் இப்படியான கட்டிலுள்ள துறோகிகளேபடத்து இன்னொரு காணவில்லையோ? கண்டுபார்த்தால் அவர்களையெழுந்தும்போற் கிறிஸ்துவர்களாகக் விழிப்பவையோ—விழிப்பவையோ—இதிகாலவரைக்கும் எங்களுக்குக் காட்டத்தையும் உபத்திவருத்தையும் அடைந்த யிசியோவர்களுக்குச் செலவுகொடுத்துத் தாபித்து அளிக்கப் போகுவனக்கமைய நமக்கத்தக்க சிறப்புச் செய்யமாட்டார்கள். இப்போது நாமந்தரித்துத் தவலையர்களே, பரம எசமான உங்கடிலும் இதற்காகக் கணக்குக்கு என்னா? அவருடைய சனங்களுக்கு நீங்கள் இடறுக்கட்டையாக இருக்கலாமா? பாசாசின் மக்கள் பார்த்தும் பணிவிடைகளைக் கிறிஸ்துவின் மக்கள் பாரார்களா? பாதிபரிமாசின் வித்தையுக்குத் தைவருவனக்கு நிரப்பக்காலமா? கிறிஸ்துவின் ஆலயத்தைத் தகர்த்து சிவாலயத்தைக் கட்டிலிக்கலாமா? கிறிஸ்துவின் அவலிசுவாசக் கோண்டா இப்படிச் செய்யுங்கள். பின்வருகின்ற அப்பறம் நாமக்குறிப்பதாக இதே பாயத்தத்தா? கிறிஸ்துவின் ஆதமரும் சலியவுத்துக்கு இவ்வலமா? பாதிபரிமாசும் இதைப்பற்றி உங்களுக்குப் புத்திசொல்ல நினைக்கவில்லையா? ஐயோ! அந்த விட்டிருந்த கிறிஸ்துவர்கள் எளிதத் விட்டிருந்த சைவலயத்தை உபத்தியோகமென்று விபுதி பூசி உபசேசுக் கேட்டுவிட்டார்கள். பாதிபரிமாசின் புதிசொல்லுக் காலமா—விபுதி நேற்றிக்காலக் கொள்ளுமோ—முறைவிட்டிருந்த தவலையர்கள் இங்காரா—முன்னிட்டாலுங்கிறிஸ்துவ லிபாட்டாரா—எதிர்ிட்டாலும் எங்கள் கணம்பொருத்திய பயபத்தியுள்ள துரைமாரர்கள் பேசாரர்களா—எவர்களும் அவர்கள் நன்மைக்குச் சரியா வார்களா—மேற்பாசால்லிய துரைமாரர்களும் இப்படியான புத்திகளைப் போதியாமலிந்து எங்கள் அபிட்லின்மோ—எங்கள் தேசத்திலும் கிறிஸ்துவர்கள் துதிப்பெற்றிருந்தால் இந்த யிசியோவர்களைத் தாங்களாக—அதற்கு இத்தேசத்திற்கு பணியிலிருந்து—எவர்களை ஒடுக்க இப்படிப்பெட்டியில் சிலக்கும் பணங்கள் கொஞ்சமா—செய்கின்ற மறந்து யிசியோவர்களுக்கும் வளக்குத் உதவாப்பணம் நிலைக்குமா? மேற்சொல்லிய புத்தியுத்திகளைப் பின்பற்றி நன்றியோசெய்தால் மேற்குள்ள துரியோலெளி மங்குமா? உங்கள் பிரசாரம் யிசியோவர்களை ஒன்றித்தால் அஞ்சுநாள் திருப்பப் பெருமா—ஆ! அந்தச் சேரோகியை தாரகையே! இத்தேச அவர்களுக்குத் வேலியாய்க்கமாக்கி அமரவர்கள் விசாரணைசெய்து பட்ட நாமதேயங்களைக் கிறிஸ்துவர்க்குப் பட்டதாகப் பிரசாரப்பட்டு வந்தாயாகிய விசியோவர்களுக்கும் கிறிஸ்துவர்களுக்குத் தவலைய உங்களுக்குத் தவலையாபாதமும் உண்டாருமென்று கிறிஸ்துவமைய முன்னிட்ட எழுதினோம். இப்படித் து, ஒன்றித்தவன். துஅருமே ன்ரு. ஆம. யச. க. உ.

[Distraction of Idols by the Rajah of Nepal.]

விக்கிரயங்கள் யாதொரு உதவிசெய்யக்கூடாதவல்லவென்றும், அவைகளில் வைக்கிற நம்பிக்கை கடைசியில் அவுத்தமென்றும், வானத்தையும் பூமியையும் சிந்திப்பதேயாத தேவர்கள் பூமியின்காது அழிந்து போவார்களென்பதையும் காட்டியது.

நோபனத்து இராசஸ்திரிக்கு முன்று பர்வண்களென்கூ. முன்றியின்வாய் பிறநிறப்பாடு அவருக்கு வைத்தியலியாது உண்டாயிற்று. அதனரித்தும் இராசாப் பயித்திரகாரணப்போலாகி, அந்நம்பட்டினத்திலுள்ள சகல வைத்தியர்களையும் அழைப்பித்தது, இராசாத்தியைச் சுகமாக்கினால் அனெகம் வேகுத்தி கொடுக்கப்படுமென்று வாக்குப்பண்ணினார். நாளுக்குநாள் அவர்களுக்கு வேண்டிய தேசவன்களுக்கு கொடுக்கப்பட்டன. ஆனாலும் இராசாத்திக்கு வைத்திய மாருமில் அதிசங்க மரமான கோலங்கொள்ளுகிறதென்கூ. சகலரும் வங்கிச் சலிக்க இராசாவுக்குக் கடுங்கடையுண்டாயிற்று. காரியம் இப்படியிருந்ததில், அவருடைய மந்திரி மாறும் மறையும் வைத்தியர்களும் போசகன பண்ணிக் காசியென்னுத் சக்ததவந்ததில் அனெகம் போப்பெரு வைத்தியர்கள் இப்பதினில் அவர்களில் வரப் பிரியமானவர்கள் சகலரையும் கொன்றெரு

ம்படித்தும் அவர்கள் வந்து இராசஸ்திரியைச் சுகமாக்கினால் கன வேகுத்தி அவர்களுக்குக் கொடுக்கப்படுமென்று சொல்லி ஆட்களை அனுப்பினார்கள். சீக்கரம் அவர்களும் வந்துதவாய்க்குச் சென்று தாங்கள் அறிந்த எல்லா மருந்துகளைச் சேமித்தும் வியாதி மருந்தையும் மீறி அதிகக் கடினமாகக் கொண்டனர். இராசாவுக்குத் தனக்குச் சுகமாவும் வரவரும் இராசா தன்னைப்போது காணக்கூடாதென்று அவருடைய சம்மதத்தைக் கேட்டுக்கொண்டு தனில் பணிவிடைகாரனாகக்கொண்டு, முகக்கண்ணை அகற்றிப்பித்தத் தன் முகத்திற் கேட்டெழுந்தவைகுறித் தழும்பை பார்த்தபோது, அவன் ஆறுதொழாமடைந்து, சகலரையும் வேளியே போகச் சொல்லி, நஞ்சைமெய்க்குத்த தின்ற இறங்கவிட்டான். இந்தச் சங்கதியை இராசாக்கே கேட்டவுடனே அவரிருந்த மாரிகைக்கள்ளை பாயக்கடையோ, தனதன்பாடு இராசஸ்திரி காணச்சென்று போனதையும் அவருடைய சரித்திரம் கேட்டிருந்துப் பங்கமரான வைத்தியத்துமையுங்கூடு பைத்தியநெகண்டிது, தன்னிராச்சித்தியையும், தன் இராசஸ்திரிக்கு மருந்துசெய்த வைத்தியர்களையும், நோபனத்தின் தேவர்களையும்ச் சபித்து அவர்களிடையே பழிமூடிக்கத் திரியவான் பண்ணினான். முதன்முறையில்த் தாசியேசுத்து வாயித்திரை அழைப்பித்து, அவர்கள் படுபொய்யென்றும், தந்திரிகளென்றும், அவர்களைக் கடிந்துகொண்டு, அவர்களைத் தனக்குமல்லிட்டுக்கொண்டு அடிப்பித்து, ஒவ்வொருவருக்கும் வலது கையையும் முக்கையும் அறுப்பித்து இனியேவென்று தந்திரிகளுக்குத் எச்சரிப்பாக அவர்களே இங்கிலிக்கார அரசாட்சிப்பண்ணும் இங்கிலிக்கு அனுப்பிவைத்தார்.

பிற்பாடு நோபனதேசத்தின் விக்கிரகங்களாகிய வேலங்களிலும் புலிவாங்க நிலைத்து அவர்களையுத்தன் வாய்த்தவாறுபட எரித்து, யதும், கட்டியவருளும், கனகையையான பலகையருக்களும், அழிப்பினுமிடக் கொடுத்ததேமேலே பாலும் இவைபுலியை பலகையின்கைகளை நான் உங்களுக்குக் கொடுத்திருக்க, நீங்கள் நன்றிமருந்து, என் இராசஸ்திரியைக் கொல்லவாறோ, உங்கடிலே நான் புழிமுடிக்கிறேனென்று சொல்லி, பிராக்கி அணிகிறதென ஆயத்தமாய் அரண்மனைக்கு முன்னே வருபபு. தன்னுடைய பிராக்கிக்காரங்களை அழைத்து, பிராக்கியவருக்கும் மருந்துத் தன்மேல் போட்டிருந்தும்படிபண்ணிக் கலையவர்களைக் கொண்டுபோய் எல்லா விக்கிரகங்களுக்குத் நோபா இலக்குப் பிடிக்கும்படிபண்ணி, அதிகம் புதுமையான தேய்வங்களை என்னென்பட்டிருந்தவர்களுக்குத்தந்திரே பெரிய குண்டுகொட்டிச் சரிப்படி கட்டவேண்டியபோது, பிராக்கிக்காரர் அனெகத் தேவர்களைச் சுடப்பயந்து சுககாலியங்கொண்டு ஒடிப்போய்விட்டார்கள். சிறிதுபேர் சுடாமல் கின்றார்கள். அவர்களில் சிலரைப் பிடித்து மற்றவர்களுக்கு எச்சரிப்பாக வெட்டி அழைத்து நன்றிவாங்கப் பங்கு பிராக்கிவைத்த தீர்ந்தார்கள். ஒவ்வொரு அறுமணித்தியாலமாவது நின்ற பிராக்கிகளைத் தீர்த்தபின்னே தேவர்களுந் தேவர்களும் தங்கள் இப்பிடம் புரிந்து, இந்தினே இன்னென்று சொல்லிக்கொள்ளக் கூடாது அல்லவையு எல்லாத் தகர்த்த உடைந்த நிறுமையாய் போயின. அவர்களுடைய கோலங்களுக்கும் இப்படியே நடந்து ஆசாபாரிமாருக் கலங்கி எங்கி இங்கிக்காரர் அரசாட்சி எல்லாக்குள்ளோடிவிட்டார்கள். ஓடாமல் கின்றவர்களுடைய தவலை அவதாரப்பண்ணப்பட்டது. அப்போதுதான் இராசாச் சற்றே திருத்தியடைந்து, இந்திதப்போன என் வெண்சாதின மறுபடியும் எனக்குக் கொடாதிதக்கச் சம்பலித்தால், இனி ஒருக்காலும் தந்தேசத்திலே யாதொரு விக்கிரகத்தையும் வைத்து ஆராதனை பண்ணுவதில்லையென்று நியமித்துக்கொண்டான். இந்த இராசாவும் வேதநாளைக்கிருந்து இராச்சியப்பண்ண இடமில்லாற போயிற்று. என்னத்திலுள்ளதில், இவன் தன்னுடைய இராசதாசியிலேயிருந்து மந்திரிமார்களுக்குத் பரபுகளுக்குத் இவ்விதமான நெட்டுருங்கமான பண்ணினதினால் அவர்கள் இவனுக்குத்திரோமாதத் தாராள சலனப்பண்ணி அவனைக் கொன்றுபோட்டார்கள்.

[Romanism alight to Heathenism.]

இதையழித்துநிற்கு களத்திலும் உதயதாசையை உதவிருந்தாரெய.

கனடியக்குகி கோயிப்பற்றைச்சேர்த்தபாசையுறிச் சக்ததேவதாசியார் கோலிலும் போனமாதம், யெ. க. தேதி பெரிய திருவிழாவும் வாசாயும் நடக்கும்பெறு சனைக்கொள்ளலாகக் கூட்டிக்கூட்டமாய் போனதைக் கண்டு நானும் என் சினேகிதர் சிலருக்கும் சம்பலிப்பதேதென்றதில் சுகுதி அவ்விடம்போய்ச் செங்கோனார். அந்தக் கோலிக்கு அந்த வயல்வெளியில் மலப்பிரமாணமாகச் சிக

ரம்பவைத்துத் துளக்கொம்புகளினாலும் வாழைக்குத்திகளினாலும் சிங்கங்கள்கட்டபட்ட இரண்டு மைடைகள் காட்டப்பட்டிருந்தன. அவ்விடத்திற் கூடிவந்து அனெக திரிபாளன சனங்கள் புகைத்தடித்துத் தாம்பூலமிட்டுச் சிந்தித்துக் கதைத்து ஓடிவாடித்திரிவிடல் தங்கள் நெருந்தை கிண்போக்கிக்குள்ளேயிருந்ததல்லாமல் தேவபுத்தித்தவையுமில்ல ர் பழக்கத்தில் நோக்கிக்கொண்டவர்களாக உள்ளவெனும் கரணப்பபாதத்தைக் கண்டு நான்கு வேகு ஆசாரியத்தோடு பார்த்துக்கொண்டு நின்றையிலும், எதோ தேவாநாளைக்கருத்து சில சிறுத்தியங்களும் நடத்துகின்றன எனக்கு அருகில் கின்ற சிலர் பேசிக்கொண்டார்கள். அன்னோர்தில் ஆயத்துக்குத் துருவானவர்களுக்கு அங்கிருந்த வக்கரகளை எடுத்து அற்றுத்தாதுப் புகைத்து வத்தின்பாவையுறி சில தீவக்களப் பாடித் துத்திவக் சிரக்களை ஆயுதமணிந்தவைகளாக ரேஸ்டு கேட்டகனிடையே எழுந்தருள்பண்ணினார்.

சனங்களிற் சிலர் அந்தக் கேட்கங்களைக் கமந்துகொண்டு பலவித ஆரப்பத்துடனையும் கோலிலை வலமாகச் சுற்றி அத்தமேயமண்ணே நேருவாருடைய, அதற்குள்ளே திரைச்சலத்துடன் ஒளித்திருந்த முப்பவுருச் சங்கீர்த்தனாலும் வேட்போலும் பூண்டனாய் வெள்ளக்கோழியின் இறக்கனைச் சறுவாங்கமுணரிந்துகொண்டு வெளிப்பட்டு ஆக்கியிப்படுகைய அட்டகாசமிட்டுச் சிங்கக் சகனப்பணினி விசைமுறுக்கித் துருவை வளைத்துப் பாணங்களைச் சுத்தித்து, மாந்திரோப் பாய்த்தும மறைவுகளிற் பதங்கி எந்திரோறும் ஏழைவிக்கங்களை ஏற்றப்பட்டுவந்து கேட்கங்களைப் பட்டெய்தார்கள், மறுபடி துப்பாக்கிகளில் மந்திரிட்டு வேடி தீர்த்தார்கள். அதன்பின் ஆ, க, எ, ன்று சத்தமிட்டு பைசாக் கணங்களை அழைக்கிற பாவையாக, காய், பழம், பட்டம், புற்கைபட்டத்துத் தீப்பாற்காசெய்தது, ஆகையிற் அத்ததுச் சில மந்திரங்களைச் சேபித்து ஒகாளி, ஓயிடாரியெழு கலிஞர்கள். அவ்வெளியில் எதித்த மேடையிலே மறைவாயிருந்த ஒரு சம்மன்கையெழுண்டையையும், முன்சுவரமுந்நித்திரை டையுமெழுத்து இந்த வேட்களுடனே எதோ சம்பாஷித்தார்கள். இப்படிப்பட்ட பகிடிக்கத்தேத்தித்தியக்களை இராமுங்குக் கண் விழித்துப் பார்த்துநின்ற நேசனங்கள் ஓய்வின்றிச் சிறிது நகைத்தார்ப்பரித்தார்கள். இவற்றைக் கண்டிருந்த நான் மனதிற்பத்தித்து இத்தென் பைத்தியச் செய்கையோடு தோஷுகிறதென்கிறெனமுற்று அங்குக் கின்றவர்களே நோக்கி இவ்வாசாயின் வானமே தேன்க்கேட்டதற்கு அவர்கள் சொன்ன மறுமையிலாவது; ஓய்! நீமாத்நிரோ சந்தத்தோளி முன்நிறுடைய மத்தவ ஆசாரியங்களையும் பதையுடைய அறிவாய் அந்நியனார். இந்தக் கத்தவானம் மகா பெரியவர், இவர் செய்த புதுமை ளுத்தக் கன்குதவையில்கை. நான் ஆயிரம் புதுமைகூட்டவாய் அத்தோளினி. அன்றியும், அவர் மனையடைந்ததிலிற் அவருடைய சடத்தையும் பிந்தத்தியுறி செமம் பண்ணுபடி அனெக சனங்கள்சென்று பற்பல ஆரவாரிப்படுகைய பாடையிற் கோலிக்கு காட்டுவையாகச் செல்லும்படித்து அக்கேயிருந்து வெட்டிச்சிலர் எந்திரை புத்தும் பண்ணும்படியாக வில்லிற் பாணங்கொட்டெய்தனர். தீதத் சக்ததவானுடைய அற்புத்ததில் அவ்வேட்களின் விற்கத் தன்னுடைய முரிந்தன. அவற்றை வேட்குக் கொடுக்க வில்லிப்படித்து மேகளைத் தகர்த்து உதவியெய்யுபடி மடைகளைத் து பூசைசெய்து அழைத்தார்கள். அப்பெய்க்குத் சிட்டுனுக்குப் பங்கு வேட்குக்கு உதவியெய்யவாயிருந்ததை வேட்கு கண்டு பங்கு நெக்குப்பற்றினர். இன்னும் இந்த அத்தோளி முன்னின்றுடைய சிருபவாயில், தேவனுதன் அக்காட்டிற் சஞ்சரிக்கும் ஓர் முனிக்கு வெளிப்பட்டு வேட்கைக்கூடே பைத்தியக்க கற்பத்தையையால் அம்முனியுண்டு இந்த வேட்கு அணங்கண்டது கத்தோலிற் ராணர்கள். அந்தப் புதுமையை இப்படி வாசாய் பாவ வளவாய்க்கிறுக்கனென்று விளக்கச் சொன்னார்கள். தாரகையே, உரோமன் துருமர் தாங்கள் சந்தியவேசு காசேஷம் போதிக்கிறேனென்றும் மோட்டியு காட்டுகிறேனென்றும் கதை விடிக் சனங்களை அணப்பி வாசாய்ப்பு நடக்கும் முகலையக்கே கதைகளைப் போதித்து அனெக கோடகோடி ஆத்தமங்களை இறையிற் நடத்திக்குறையெய்யவருக்கும் பூணமாய் விளக்கும்படி எங்கள்சென்று உனது பிரபலக் கதிர்களைப் பம்பி அத்தான இவனோடேயுடைய மெய்க்குறையுமையக் காட்டியவரும்படி பிராந்தியத்திற்கென. இதகாரியக் களைக் கண்ணுரக்கண்டேயுத்தியது.

கண்டிக்குறி, உன்னமையிலும்.

உதயதாரகை.

சு.அ.அ.இ.இ. ஆவணி 17. 1852. உ.

[Fruits of Early Rising.]

வெள்ளைவெளும்பியதாலாயபலன்.

நமது இரட்சகராகிய இயேசுசகிஸ்திரைதாசுரஞ்சிய புதியோற்பாட்டுக்கு வியாக்கியானக. குறிப்பெடுத்த வராகிய சகலவோர்க்கு * எல்லோர் பண்ணல் என்ப வர் இயோபா, அமெரிக்காவாரால் அதிக கீர்த்தியுடையவராயிருந்தார். அவர் வெளிப்படுத்திய செஷத்திலும் வியாக்கியானப் பொத்தகப் பாயிரத்தில் இத்தொப்பயற்றிப் பின்னாலே சொல்பவரால் நற்போதணயுள்ள சில குறிப்புகளைச் சொல்லியிருக்கிறார். அதாவது.

நான் புதியோற்பாட்டுக்கு வியாக்கியானமேயுத்த தொடங்கினவனாயில் ஒரு பெரிய சபையைப் பார்ப்பதற்கெனடியவருடனாகப் வேதத்தைப் படிக்கிறதற்கு எனக்குச் சமயம் கிட்டாதும்கூட. அப்போது நான் காலமே நோத்தனோடே எழும்பி, சுமணவரைக்கும் வேதத்தைப் படித்து இவ்வேழம், மறுபடியும்புறப்பெனன்று என் மனத்திற் தீர்மானித்து, புதியோற்பாடு முடிவுவரைக்கும் அங்குப் பழக்கத்திலும் நிலையோடு எழுவியிருந்தேன். இதில் என்ன நோத்தன இப்படியாய்ச்செல்லிட்டுவந்தபொழுது மற்ற என்ன குருத்தவதங்களுக்குத் கடமைவனக்கடத்தி இதைமே முற்றியும் கையிட்டுக்கொள்ளாமல் அந்தநோக்கிலும் அந்தந்தக் கடமைகளைச் சரிவரச்செய்துவந்தேன். எனக்குப் பின்னும் இவ்வந்தி போகத்திலும் ஏற்படுவோர் யாவரும் தாங்கள் காலமே நோத்தனோடேயெழும்பித் தங்கள் தங்கள் கடமைகளைச் சரிவரச்செய்துவந்தாரால் அனேக காரியங்கள் சித்தியாகக்கொடுமென்பதை அவர்களுமறிக்கொண்டே அவசியம். என்காரியத்தைப்பற்றிக் செல்லுதல் நான் காலமே, ச. இ. மணிபோலவெழும்பி, சு. மணிவரைக்கும் அதிக காக்சிரையையுடைய வேதத்தைப் படித்து அதற்கு உரைமேயுத்தவழியால் புதியோற்பாடு முடிவிற்கும், யோப்பென்பவருடைய சரித்திரத்திற்கும், ஏசாயா, தானியேலு என்பவர்களுடைய தீர்க்கதரிசனங்களுக்கும்மேயுத்தவழியுடைய பத்திரங்களை எழுதினேன். இப்படியாக நான் இதைக் கையிட்டுக் கொண்டுபோகவந்தேன் நான் செய்யவேண்டிய மற்றற்றக் கடமைகளை அசட்டைப்பண்ண வில்லையென்றெண்ணுகிறேன். அன்றைய காலமே ஒவ்வொரு நாளும் வேதத்தை வாசித்துத் தியானித்துவந்தபடியால் நான் பெற்றதென்கொள்ளக் கூடாத அனேக சலாக்கியங்கள் எனக்குக் கிடைத்தது.

நான் புதியோற்பாட்டுக்கு உரைமேயுத்த முன்னும் அல்லது அதைத் தொடங்கியபின்னும் வெளிப்படுத்தின விசேஷத்திற்கு உரைமேயுத்தவருக்கான நோக்கம் என்னிடத்திலில்லை. புதியோற்பாட்டின் மற்றப்பத்திற்குத் வியாக்கியானமேயுத்தி முடித்துப் போட்டபடியால் இவ்வுருமேயுத்தி ஓர்யுக்கப் பூரணமாகக்கொள்ள இவ்வுருமேயுத்தவியாயிருந்தது. அதிநூற் காலமே நோத்தனோடேயெழும்பு வேதத்தைப் படித்து அதை நன்கும் ஆராய்ந்து அந்தப்படித்தலில் நிலையோடு புதியோற்பாட்டினையொத்தும் வியாக்கியானமேயுத்தி முடித்தேன். இதுவே அதன் பலன்.

* மத்தேயு, என்வர் எழுதிய சுவசெஷத்துக்குத் தமிழில் மொழிபெயர்த்த அச்சடிக்கப்பட்டிருக்கும் வியாக்கியானப் புத்தகம் இவ்வால் இங்கிலிசுற் செய்யப்பட்டது.

புகையிலைக்குடி நடம்.—தமிழருக்குள் ஏறக்குறைய மாலிபராயிருக்கின்ற எல்லாருக்கும் யிலைக்குடி செட்டப்படுத்ததையுள்ளவர்களையிருப்பதை நான்கள் காண்பது பெரிய தக்கம். அப்படிப்பட்டவர்கள் பெரிந்தோடு வைத்தியனாகவோ சொல்லுவதற்கு வலந்தெருக் கேட்டிரீர்களா.

புகையிலையைப் பாலிக்கும் மற்று விதங்களுண்டு. அவற்றுள் அதைக் குடிக்கியபழக்கம் வாயிருக்கும் அதிகரித்தபடிக்குத்தியோற் காண்குது. புகையிலைக்குடிதான் அது சேவகவாசத்தோடே யிருப்பது பழம்படி. அல்லது முக்கசுக்குடலிலுள்ள காரறுக்கண்ணறைகளுள் அதின் நச்சுசாரஞ் செறிந்து அங்கிருந்து வெளத்ததுடன்சேர்ந்து இரத்தத்தைப் பழுத்தாக இப்பெயர்முள்ள சரக்காரருக்குக் காய்ச்சல் கண்ணகண்ணையுடன் உண்டாகுகின்றது. சுகக்கோல முன்னவர்களுக்கும், பருக்களும் வீக்கமும் நிறைந்த முக்கசு குடவையுள்ளவர்களும் புகையிலை குடித்தால் அது அவர்கள் பருக்களையும் வீக்கத்தையும் குதவியாகக் கடைப்பிடுவோ கயரோகம் வெலையுண்டபேரே. சாப்பாட்டிலும் பியிப்புகொள்ளலிதா. இவை

பையிலும் சிக் கேட்டைவல்லிக்கும். வாடிக்கையாய்ப் புகையிலை குடித்தவருகி ஒருவன் இருட்டிலே இருந்து தன் சுருட்டைப் பற்றவைக்கும்பொழுது, அதில் நெருப்புப் பிடியாதிருந்தாலும் பிடித்ததென்றெண்ணிக் குடிக்கிறான். அப்பொழுது அதிலுண்டாகும் இன்பமும் அவனுக்குச் சொற்பமாயிருக்கும். அனுகாயப் பழக்கத்தையுடைய புகையிலை குடிக்க விரும்புகின்றவர்களால் அதிலுண்டாகும் இன்பமும் குறைவாகிவிடும். அப்பொழுது முன்னம்பெருமையென்றையிப்படிச் செய்யவில்லை.

புகையிலை குடிக்கவந்தே, இதிலும் நடமேயவியலால் நயமொன்றையும் காணோம். தன்னைக் கேட்கும்படி தன் கைப்பொருளைச் செல்லவிரி ஒரு கைத்தியகாரனுடன் பணத்தைக் கொடுத்து நஞ்செலவாங்கி உண்பாருண்டால் எங்கள் பணம் வினையிலே புகையியப்போக வந்தால் பல முன் கேட்டு மாறுதல் கயரோகவியாதிக்கும் ஏதுவாகிப்போகவேண்டியதென்ன? புகையிலையிலு காத் குணக்கொட்டையிலுள்ள நஞ்சுபேற்றப்பட நஞ்சுண்டு.

கொழும்பில் ஆலோசனைச்சங்கம்.—இந்தமாதம் நால்க்கித்த புதன்கிழமை கொழும்பிலே ஆலோசனைச்சங்கம் கூடப்பட்டது. அச்சங்கத்திற்கு கோவரணதேசாதிபதியவர்களால் எடுத்துப்பேசப்பட்ட அனேகம் விசேடங்களுக்கும் அவற்றுள் இரண்டொரு காரியத்தை இவ்விடத்திற்குப் பிரசுத்தஞ்செய்க்கிறோம். அதாவது, இங்கிலாந்தியு முற்றியும் வாசகப்பண்ணுகின்ற இரட்சகன்கள் யாருகோ முகம் குறையுக்கொள்ளாமல் சகலருக்கு சமாதானமுள்ளவர்களால் நடத்தற்காக என்ன நடவடிக்கையாகும். அதுவும் துக்கப்பட்டதற்குக் காரியம் ஒன்றுண்டு. என்னவெனில், யாழ்ப்பாணம் முதலிய இடங்களில் போனவருடும் படுவகால மழையெய்யாதினால் நெல்லினக்கச் சில கந்தாமச்சிப்பத ஏதுவாயிருந்தது. இவ்விதமான உபத்தியில் அவர்களுக்கு நிகையாதிபதிகாரம் நோட்டித்திலும், கோவரணதேசத்திற்குத் தேவையும்கு சனங்களுக்கு உபயோகமுமான வேலைகளைச் செய்து அவர்கள் பிழைக்கும்படி அவர்களில் ஒரு பத்தியை வேலைக்குவைப்பது உத்தமமென்றெண்ணுகிறோம். ஆலோசனைச் சங்கத்தவருடைய அத்தருடன்பற்றிப் போதுமான பணத்தை ஏற்படுத்திவைப்பார்களென்று நினைக்கிறோனோரும்.

கப்பற்சேகம்.—போனவரும், யுரு. தேதி வியாழக்கிழமை இரவு இரண்டுமணிபோலப் புகையிலைக்குடி, பாயிரக்கி நங்குமப்போட்டிருந்த சிறு கப்பல்களுக்குச் சேதமுண்டாயிற்று. என்னவென்று வேறும் சில சர்க்கரையும் ஏற்றுமிருந்த கீழ் என்ற கப்பலுக்கு நங்குக்கு நெறித்தபோனதினால் அது முகத்தவார்க்குத்தக் கிட்டவந்தடைந்து கிடந்தது. அதுகாட்டியுடைய கந்தோரைச் சேர்க்கித்தபித்தானதுவருவது உதவியிலும் கிலாகாரரெல்லாரும் பிராணசேக்யமின்றித் தப்பிக்கொள்கின்றார்கள். அதுவும் அவர்களில் ஒருவன் கப்பற்சேகத்தையும் பிராணசேக்யமேயுத்த கண்டவுடனே மற்றும் கிலாகாரரைத் தப்பித்துக்கொள்ளும்பொருட்டுக் கயிறுகொண்டு கரைக்குவரப்பார்த்தபொழுது மாரீசாபுக்கு அள்ளுண்டமிழ்நிப்போகிறது. வேறும் சில கப்பல்களுக்குச் சில பலசேதங்களுண்டாயின.

வங்காள இருப்புச்சலாகைவிதி.—கருத்தாவிலிருந்து பண்டவாகரிமட்டாக நார்புத்தகைதானவருக்கு இருப்புச்சலாகைவிதிபொருட்படிக்குத் தெருக்கட்டிப் போனவரும் ஹரிந்தபாயிற்று. இங்கு வருகும் பண்டவாகரித்தொடக்கிக் கொல்லிகள் நகரிமட்டாக அன்புக்கட்டை தூரம் எவக்குத் தெருப்போட்டு முடிந்தாயிற்று. இவ்விதமாய், நம. கடனையவருக்குப் போடப்பட்டதெருக்களில் மழையெய்யு நில்லவலித்து உரங்கொண்டின்பின் சலாகைபல ஆயுதங்களாயிற்று. அன்புத்தமற்றுமான்ன சித்தியை மாதத்தவரில் சலாகைபல முடிந்துபோமென்று சிலர்நினைக்க, இன்னு சிலர் அன்புத்தவாரமான்ன தவக்கத்துக்குப் பின்பெய்வலமால் அதுநன்றும் முடிபுமென்றதற்குக் காத்தித்தக்கத்தக்க காரியமல்லவென்று எண்ணுகிறார்கள்.

மிசியோன் சங்கதி.—இவ்விடத்தில் அனேகவருக்காலமாக அந்நாளைச் சனங்களுக்கு மெதுவான வேதமாயி சிறிதெதமர்க்கத்தைப் போதித்தவர்களாயி, கனாநாநாநாநாநா பிறர் போசியல் ஐயவர்கள் வெல்லியன்யிலுள் சங்கத்தை விட்டுப்போனார்கள், அவருடைய இடத்துக்குச் சென்னைநகரத்திலிருந்து கணம்பொருதிய மெஸ்கர் சிறிவித் (Rev. Mr. Griffith) என்னும் போதகர் வருவாரென்றுச் செய்தியாகும்.

SURPRISING SALE OF A NEW BOOK.—We copy from the New York Independent of May 13th, the following notice of the rapid sale of a new work in two volumes, recently published in Boston. The book is designed for the overthrow of American slavery, and that such a work should be so popular, and have such an unprecedented sale, is indicative of the rapid approach of the day when slavery shall be no more the reproach of the United States, otherwise the freest and happiest land the sun shines upon. The work was written by Mrs. Harriet Beecher Stowe, daughter of the distinguished and venerable Dr. Lyman Beecher.

"UNCLE TOM'S CABIN, OR LIFE AMONG THE LOWLY." We are informed by Messrs. Jewett and Company, the publishers of the above thrilling work, that they are printing the fiftieth thousand copies, making one hundred thousand volumes issued in eight weeks! This is without a precedent in the history of book publishing in this country. The demand for the work is so great, that a number of booksellers have a time when informed that it has taken 3000 reams of medium paper, weighing 30 lbs. to the ream—30,000 lbs. of paper; and that three or four Adams' day presses have been kept running at the most rapid rate, day and night, stopping only on the Sabbath; and that from 125 to 500 book-binders have been constantly at work in binding. Weight of books when bound about 110,000 lbs. or 55 tons.

LEGISLATIVE COUNCIL AND GOVERNOR'S ADDRESS. The Legislative Council was opened on Wednesday last, Major Gen. Bainbridge taking the usual oath as a member of the Council. The Governor, in his address, congratulates the Council on the continuance of unbroken tranquillity throughout the Island, on the good and loyal spirit generally prevailing, and on the favorable aspect of the colonial revenue which the accounts exhibit. The surplus over the expenditure for 1851 was above £20,000.

We give now paragraph of particular interest to the inhabitants of this province.

I regret to have to state, that from a scarcity of rain in the present season, a considerable failure in the crops of the North and South Provinces has been experienced. As much distress will, I fear, have been entailed on the millions of that province by this unforeseen calamity; and as the best and most effective method of administering relief will be by the employment of a part of the population on public works of general utility, I trust, that you will be prepared to sanction a liberal grant for so legitimate and desirable a purpose.

THE STAR.—We have lately been gratified by receiving the names of a few new subscribers to our humble sheet. We wish we might receive many. It would greatly encourage and strengthen us. Our paper is published at a very low rate; too low, we think, and we have it in contemplation to increase the price, not to natives, but to European subscribers. Every year a balance is brought in against the mission agency for paper and printing only—there being nothing, and less than that, for the labor of conducting and editing the paper.

Now, if any of our friends in the region of Colombo or elsewhere would like to aid us in the work of extending, particularly among the natives, true religion, education, temperance, knowledge, and general news, we shall be happy to receive their names as subscribers. For our terms see the first page. Messrs. Fernandez & Son are our agents in Colombo, and will be happy to receive names, and payment in advance, from persons residing in that town and vicinity.

CHERRING.—The "Maine Law," or a law embodying the principles of that famous, teetotal statute, has been passed in the legislatures of Massachusetts and Rhode Island, so that now three States, (Maine, Massachusetts, and Rhode Island) and one territory, (Minnesota) of the American Union, are making noble efforts for the suppression of the great evil, intemperance. If the law is carried out in all these States, it will be one of the greatest triumphs of the 19th century—a great moral triumph, to be spoken of by posterity long after many so called great events in the world's history shall be forgotten.

RAILWAY IN BENGAL.—We learn from the Friend of India that the embankments of the Bengal railway for 40 miles, from Calcutta to Pundool, were completed last year, and that thus far, this year, a distance of 80 miles from Pundool to the Collieries, has also been completed. Thus 120 miles are ready to be settled by the rains, preparatory to the final laying down of the rails. Some have hoped that the railway would be opened for travel as early as April, 1853, but the Friend thinks that such an event cannot reasonably be expected till the beginning of the year 1854.

IF we beg to call attention to the notice in another column of an "Exhibition for 1853" to be held in London, probably in May next. We hope our noble readers to give further particulars on the subject, as it is expected a committee will be appointed in Jaflna, for the collection and forwarding of articles from the Northern Province. Meanwhile, we hope our educated native friends will take an interest in this matter as it is one which promises valuable results in the way of commerce and trade, to this province.

THE "NATIVE INHABITANTS" INQUIRY OF THE MORNING STAR "LUMINARY."

4th ray. Do the "country inhabitants" inquire after the causes of "the scarcity of money—the failure of their crops," and of other attendant evils which abound in the land? Let them then further hear the good word of the Lord appertaining to their worldly prosperity and adversity; for "the Lord hath a controversy with the inhabitants of the land—because there is no truth, nor mercy, nor knowledge, (or acknowledgment) of God in the land. By swearing and lying and killing and stealing and committing adultery, &c. Therefore shall the land mourn." See Hosea, 4th chapter, throughout. It is a looking glass for the land; showing a connection between *sin* and *suffering* here on earth.

5th ray. "Thou shalt worship the Lord thy God and Him only shalt thou serve." "Honor the Lord with thy substance, and with the first fruits of all thine increase." But "the things which the gentiles sacrifice" to idols, "they sacrifice to devils and not to God." "Oh! do not this abominable thing that I hate!" saith the Lord. 1. Cor. 10: 10. Jeremiah 24: 4. From these and other passages, we learn that the worship of idols, which abounds throughout the province, is *high treason against the God of heaven!* Will he not visit in judgment for such an offence as this?

6th ray. "Ye shall keep my Sabbaths and reverence my sanctuary: I am the Lord. Six days may work be done, but the seventh day is the Sabbath of rest—a holy convocation. Ye shall do no work. It is the Sabbath of the Lord. But if ye will not hearken unto me saith, JEHOVAH, to hallow the Sabbath day,—then will I kindle a fire in the gates thereof, and it shall devour the palaces of Jerusalem and it shall not be quenched." This is the language of the *Lawgiver*, who is also to be our *Judge*; and that the "country inhabitants" and all other inhabitants of the land may be assured that this is a fair expression of the good will and pleasure of the Lawgiver, regarding the observance of the Sabbath in our day, we give a *convergence* of rays from the prophetic page, most delightfully illuminating the whole ground of the "country inhabitants' inquiry." For thus saith the Lord, "if thou turn away thy foot from the Sabbath, from doing thy pleasure on my holy day; and call the Sabbath a delight, the holy of the Lord, honorable; and shalt honor him, not doing thine own ways, nor finding thine own pleasure, nor speaking thine own words. then shalt thou delight thyself in the Lord, and I will cause thee to ride upon the high places of the earth, and feed thee with the heritage of Jacob thy father, for the mouth of the Lord hath spoken it." There are few principles in the government of God, which admit a wider range of illustration and proof than that of a palpable connection between the temporal *well* or *woe* of an individual, family, or community, and their *observance* or *non-observance* of God's holy Sabbath day. The passages above quoted from the prophet Isaiah, evidently look forward to the gospel dispensation under which we now live.

Whatever then may be the *proximate* causes of "the present scarcity of money and the appearance of famine in Jaffna"—whether it be "the partial failure of the paddy crops of last year and the selling of rents,—or the annual payment of the poll tax,—or the increased duty of stamps," or any other causes, the foregoing passages from the oracles of God do plainly embody important principles of the divine government, which affect the *vital interests* and the *happiness* of every community in every land; consequently we have much pleasure in recommending them to the attentive consideration and to the practical regards of the "country inhabitants" of the Jaffna province; for, thus saith the Lord "them that honor me I will honor; and they that despise me shall be lightly esteemed."

SMOKING.—We ask the Tamil young men—nearly all of whom, we are sorry to say, have the vile habit of smoking—to listen to the testimony of Dr. J. C. Warren, a physician of the first rank, who says:

"Of the three modes of using tobacco, smoking is that which seems to have assumed itself most extensively among the youth of our community. Tobacco employed in this way, being drawn in with the vital breath, conveys its poisonous influences into every part of the lungs. There the noxious fluid is entangled in the minute spongy air cells, and has time to exert its pernicious influence on the blood, not in vivifying, but in vitiating it. The blood imbued with the stimulant narcotic principle, and circulated through the whole system. It produces in consequence, a febrile (or feverish) action in those of delicate habits. Where there is any tendency to phthisis, and the tubercular deposit (i. e. swellings and tumors) in the lungs, debility of these organs, consequent on the use of tobacco in this way, must favor the deposit of tubercular matter, and thus sow the seeds of consumption. This practice impairs the natural taste and relish for food, lessens the appetite, and weakens the powers of the stomach. It is a pleasure produced by it, it is, I believe, a well-known fact, that a person smoking in the dark, is very often unable to determine whether his cigar is lighted or not."

DEATH.—The Rev. Mr. VanDalsen, Colonial Chaplain at Kandy, died in that place, of dysentery, on Saturday morning, July 24th. His death is much deplored as he was one of the most evangelical clergymen in Ceylon, and was greatly beloved by all who knew him.

VOICE OF THE INDIANS.—The following memorial in favor of the Maine Law, by the "Onondaga Nation," a tribe of Indians in the State of New York, will, we doubt not, be read with intense interest by all our readers. The language is quaint and laughable, but the sentiments are weighty and most worthy of attention.

To the Senate and House of Representatives at Albany:

DEAR FATHERS AND BROTHERS.—We understand you are all at the great Council House at Albany, and that the great Council Fire is now burning, and that our White Brothers, all over the State, are sending wood to put on the Council Fire, but we 'fraid the Council Fire will not burn bright and clear without more help; so we send this to make it burn. Now, Brothers, what we want to say is this: We hear about our Brothers in the State of Maine—we hear that they find *GRAT ROGUE*; this rogue, he gets folks' money; some time he burn houses—some time he kill people—some time he make a family very poor—some time he take way senses—some time he make 'em very cross and ragged and dirty, and some time he freeze 'em to death.

Now, we hear our Brothers there—they try to stop it—they try talk about it, see if can stop it little—but he won't stop. We hear at last our Brothers won't bear it no longer—so they make law to knock him on head, any where they find him—in barrel, or jug or bottle, in tavern, grocery, or barn, any where, knock him on head. Now we want to tell you, Brothers, that this big *Rogue* has been here to Onondaga; he has made us great trouble. Some of our people would be very good if this bad fellow would keep away. We try—our people try some too, but he will not. Now what we ask you is to make laws—such as our Brothers in the State of Maine have made. We have tried cox him, but he won't be cox; we try scare—he won't scare much; he still make great deal trouble; we think better make law to knock him on head—then he make us no more trouble. We Christian party ask it, and some pagan, too—most all ask it—you make this law.

Now, Brothers—our people sold our land to white people, and white people make treaty—he say he be good to Indian. But he let this *Rogue* trouble us most too long. Now, Brothers, we was once great people, and we have gone to war for our white Brothers; but now we are few, and our white Brothers are strong. We want you help us—we want you make this law, so when we find this *Rogue* we kill him. We see him great many times, but we mean to be good and peaceable, and so he get away; but if you make this law, then we kill him, and then we live happy and friendly—no more cross—no more ragged—no more fight, but raise corn, wheat, oats, beans, cattle, horses, and some children too; no more get drunk—no more freeze to death—work and get good things like white men.

DAVID HILL, *Chiefs.*

DAVID SMITH, *Chiefs.*

And sixty-one more of the Onondagas.

"ULTRA TEETOTALISM."—We find an article in the Colombo Examiner of August 4th, with the above heading, in which the editor, after bewailing the progress of "moral disease" and "insane exhibitions" in connection with the temperance cause, gives an extract from the *W. News*, (a paper we should like to know more about) stating that the following order was lately introduced into the Massachusetts Legislature:

"Ordered, That the Sergeant-at-arms cause the 'Jug,' now prominently placed among the agricultural implements to be removed from that emblem, as it is becoming a temperance legislature, and is evidence that ardent spirits were once used by the Pilgrim Fathers of this commonwealth, and thereby the public mind is greatly demoralized."

Now, we have no doubt that the above order was introduced, but, as we understand from American papers, it was not introduced by a friend of the "Maine law" but an opponent,—one who was anxious to make the law and all connected with it ridiculous—and the whole thing was regarded by the legislative body as a *laughable joke!* This is not the first time the Examiner has fallen into like blunders concerning American affairs, and to those truly conversant with the actual state of things, such articles as "Ultra Teetotalism," and the one in which allusion is made to the "American Inquisition," are only calculated to excite a smile.

WORTH HEEDING.—If men gave three times as much attention as they now do to ventilation, ablation, and exercise in the open air, and only one third as much to eating, furnishing, and late hours, the number of doctors, dentists, and apothecaries, and the amount of neuralgia, dyspepsy, gout, fever, and consumption, would be changed in a corresponding ratio. Mankind would rapidly present the aspect, not only of a far healthier and thrifter, but a far more beautiful and more virtuous race.

LITTLE CHILDREN LOVE THE SAVIOR.

Love Him with all your heart and might,
Love Him at morning, noon, and night,
Love Him, the kindest friend to man,
Love too His blessed gospel plan!
Love all His words, and keep them too,
For He lived and died for you!

POPULATION OF THE UNITED STATES.

The report upon the census of 1850, which was submitted to the American Congress in December last, contains facts of thrilling interest in relation to the growth of that country.

Since the census of 1840 (ten years) the area of the United States has been extended from 2,959,163 to 3,219,596 square miles. Great Britain (exclusive of Ireland) contains only about 34,000 square miles. Ninety such islands might be put within the territory of the United States, and still leave a good sailing channel between each island. France contains an area of 197,400 square miles—a territory less than one-fifth of the size of that of the United States. Austria, including Hungary and the Italian dependencies, contains but 300,000 square miles. Russia is the only nation which exceeds the United States in extent of territory. She has, including her immense Asiatic possessions, a territory of about 4,000,000 square miles. The whole of Europe contains only 3,807,135 square miles, which exceeds by less than one-fifth, or 845,600 square miles, the territory of the United States.

Assuming the population of California to be 165,000 (which we do partly by estimate), and counting that of Utah, estimated at 15,000, the total number of inhabitants in the United States was, on the 1st of June, 1850, 23,246,301.

The absolute increase from the 1st of June, 1840, has been 6,175,849, and the actual increase per cent. is 36.18. It has been shown that the probable amount of population acquired by additions of territory should be deducted in making a comparison between the results of the present and the last census. These deductions reduce the total population of the country, as a basis of comparison, to 23,074,301, and the increase to 6,004,948. The relative increase after this allowance, is found to be 35.17 per cent.

The aggregate number of whites in 1850, was 19,619,369, exhibiting a gain upon the number of the same class in 1840, of 5,423,371, and a relative increase of 38.39 per cent. Having excluded the 153,000 free population supposed to have been acquired by the addition of territory since 1840, the gain is 5,270,371, and the increased per cent. 37.14. The number of slaves by the present census is 3,199,293, which shows an increase of 711,095, equal to 28.38 per cent. If we deduct 19,000 for the probable slave population of Texas in 1840, the result of the comparison will be slightly different. The absolute increase will be 5,080,355, and the increased per cent. 37.38.

The number of free colored people in 1850, was 428,631, in 1840, 386,745. The increase of this class has been 42,382, or 10.95 per cent.

From 1830 to 1840 the increase of the whole population was at the rate of 32.67 per cent. At the same rate of advancement, the absolute gain in the ten years last past, would have been 5,578,335, or 420,916 less than it has been, without including the increase consequent upon additions of territory.

The aggregate increase of population from all sources, shows a relative advance greater than that of any other decimal term, except that from the second to the third census, during which time the country received an accession of inhabitants by the purchase of Louisiana, considerably greater than one per cent. of the whole number. Rejecting from the census of 1810, 1435 per cent. for the population of Louisiana, and from the census of 1850, 1 per cent. for that of Texas, California, &c., the result of the last ten years is, a gain of about 14.4 of 1 per cent. the gain from 1830 to 1840 being 35.05 per cent. and from 1840 to 1850, 34.12 per cent. But without going behind the sum of returns, it appears that the increase from the second to the third census was 32.100 of 1 per cent. greater than that from the sixth to the seventh.

CONFESSION OF AN IRISH PRIEST.—The letter of Rev. Mr. Mullen has created a great ferment among the Irish Roman Catholic clergy. His unexpected testimony to the wholesale abandonment of the Romish faith by the thousands of the emigrants who have left this country for life and "liberty" on American soil, has sounded the keynote of alarm from Carraig to Kesh.

On Sunday week (says a provincial paper) the Rev. Mr. Birmingham, P. P., of Berrisokane, warned his congregation at mass against emigration to America; he read a letter from a Roman Catholic priest living in New York, which stated that the Irish emigrants of his persuasion were largely perverted to heresy and infidelity. There is no doubt but the release from Irish Roman Catholic associations and kindred gales many of them a more easy opportunity of following their own judgment and conscience in a mental freedom by which they were enslaved under their priest-ridden religion. No popular clamor or altar denunciations against converts dared be attempted there—public opinion so disconcerted it or any other priestly terror. With freedom of thought and action, protestantism must extend, and these are the reasons which now rouse the priests to oppose all sorts of emigration. *London Times, April 30.*

A BRIG LOST.—We learn from the *Examiner* that on Thursday night, the 15th ult., there was a gale at Colombo, which did considerable damage to the shipping in the roads. The *Brig Hebe*, with a part of a cargo of oil on board, parted her anchors and drifted ashore at Mutwal, very near the spot where the ill-fated *Colombo* was wrecked. Captain Freywer, of the Master Attendant's office, was soon on the spot and rendered such assistance as enabled all the wrecked sailors to get safely to shore. One man, however, was drowned previously, in heroically attempting to carry a line on shore, in order thereby to assist and save his distressed comrades. Some other vessels also were more or less damaged by losing their anchors, cables, &c.

EDUCATION.—The Rajah of Coorg and his daughter, of whom we gave a notice in the *Star* of April 22, arrived in England early in May. The Rajah takes his daughter to England to be educated—a very interesting event as connected with the history of female education in India. He is accompanied by two wives and six servants.

PROBABLY.—It was the saying of a great divine, built on long observation, that he had found more good in bad people, and more bad in good people than he ever expected.

To the Editor of the Morning Star.

Sir:—In the last Star I met with a "card," which concludes with the following assurance: "Come my friend, pledge your word to me. I will make your heart cool, your heart for cold water, your life long, and your end peace." Now, sir, it does appear to me that the writer of this "card," has appropriated, to establish the power of confining those blessings which moving sort of faith in Christ can confer, I might point to numerous cases among Hinds and B. Hinds, where men were associated with the use of alcohol, who were men were associated with their name anything but good, and who were anything but long, and their end anything but peace, and I dare say I could show, if that were important, many whose heads were anything but cool, taking the word in both senses.

I am willing to hope that the writer of the "card" did not think to rob Christ of his prerogative, and I am perfectly sure you would yourself shrink with horror from being the unintentional cause of disseminating such error. But even if I cannot be alive to the danger which always accompanies efforts for moral reformation, namely, the danger of doing, as did the Pharisee of old, resting our trust upon morality alone. In a publication devoted to such interests as is the Star, any approach towards fostering such an opinion should be most jealously guarded against.

Moreover, there are many Christian men, on the threshold of joining our society, who are deterred by the rash statements which so often appear in weekly journals. It is only by fair, unexaggerated declarations of the broad principle that it is wise for the moderate few to abstain for the sake of the immoderate many, or for those likely to become immoderate, that we shall succeed in winning those it is desirable to gain over. Such persons as the writer of a "card," are those who are the worst enemies of our cause.

Sincerely trusting that what I have written may be taken in good part and that my motives will be rightly understood, I remain, &c.,

T. L.

We not only very cheerfully give insertion to the above communication, but thank our friend for sending it. In inserting the "card" referred to, in the Star, and in adopting and recommending its sentiments, we had not the remotest thought that any one would take exceptions to it as it appears some may have done. We supposed that it would be taken only in a natural and common sense manner, and not be strained to mean something never thought of by the author or ourselves. No, we have no idea that teetotalism or any other virtue, or all the virtues combined, can take the place of faith in Christ, and we wish to state, with great distinctness, that the sense in which we adopted the card as our own, is in entire accordance with the view expressed above by our valued correspondent.

We look upon intemperance as one of the greatest sins and evils—a sin to be rid of; to be banished from the community if it were possible; and as moderate drinking leads to drunkenness—all inebriates having once been moderate drinkers—therefore we are opposed to all moderate drinking of intoxicating liquors, and this on the broad ground of expediency; of doing good; of not setting an example, which, if followed by our weak brother, a converted heathen, "one of these little ones," would lead him away from virtue, holiness and heaven. We say it is on this broad ground that we labor and strive and pray to stay the tide of intemperance which is sweeping over this fair island.

We suppose we look at this subject in a stronger light than do most of our readers. We never used intoxicating liquors at all as a beverage, and have been educated to regard the habitual use of them as wrong. This fact may account for our feelings and expressions on this subject being more strong than would be those of most persons. However, we would not be uncharitable toward others, for we know that all cannot be made to see a subject in the same light. God is our witness that we desire the welfare of the temperance cause, and we would not carry our advocacy of it so far as to do injury, no more than we would be silent when duty demands that we should speak. We only try to look at the evils of intemperance as we would if an only son were a poor miserable inebriate, or as we would if we were the husband of a besotted drunkard, as was "poor Johnny Hodges," the tormenter and abuser of one whom she had sworn before God to love and cherish. We believe a man is responsible to God for his influence, and in the light of the following painful published fact, we dismiss this subject for the present, only asking, Who influenced that young man in his downward course, and does not a fearful responsibility rest upon the person thus influencing him?

"At a temperance meeting in Philadelphia, some years ago, a learned clergyman spoke in favor of wine as a drink, demonstrating it quite to his own satisfaction, to be scriptural, gentlemanly and healthy. When he sat down, a plain elderly man rose and asked leave to say a few words. A young friend of mine, said he, who had long been very temperate was at length prevailed on, to the great joy of his friends, to

take the pledge of entire abstinence from all that could intoxicate. He kept the pledge faithfully for some time, struggling with his habit fearfully, till one evening at a social party, glasses of wine were laid out, and he took a glass, saying a few words in commendation of the practice. Well, thought the young man, a clergyman can take wine and justify it so well, why not I? So he also took a glass. It instantly re-kindled his fiery and slumbering appetite; and after a rapid downward course, he died of delirium tremens, died a raging madman. That man paused for utterance and was just able to add, 'That young man was my only son, and the only man was the Rev. Dr. who has just addressed the assembly.'"

FRUITS OF EARLY RISING.—The Rev. Albert Barnes, who is well known in Europe as well as in America, through his very valuable Notes on the New Testament, in the preface to his last volume, "Notes on the Revelation," has the following highly instructive and valuable remarks:

Having, at the time when these Notes were commenced, as I have ever had since, the charge of a large congregation, I had no leisure that I could properly devote to these studies, except the early hours of the morning, and I adopted the resolution—a resolution which has since been invariably adhered to—cease writing precisely at nine o'clock in the morning. The habit of writing in this manner, once formed, was easily continued, and having been thus continued, I find myself at the end of the New Testament. Perhaps I find myself at the end of the New Testament, not to show that I have not intended, in these literary labors, to trifling on the proprieties of the pastoral office, or to take time for these pursuits on which there was a claim for other purposes. This allusion may perhaps also be of use to my younger brethren in the ministry, by showing them that much may be accomplished by the habit of early rising, and by a diligent use of the early morning hours. In my own case, these Notes on the New Testament, and also the Notes on the books of Isaiah, Job, and Daniel, have been written in all sixteen volumes, have been written before nine o'clock in the morning, and are the fruit of the habit of rising between four and five o'clock. I do not know that by this practice I have neglected any duty which I should otherwise have performed, and on the score of health, and I may add, of the profit in the contemplation of a portion of divine truth at the beginning of each day, the habit has been of inestimable advantage.

It was not to be mentioned in preparing Notes on the book of Revelation, nor did I entertain the design of doing it until I came up to it in the regular course of my studies. Having written on all the other portions of the New Testament, there remained only this book to complete an entire commentary on this part of the Bible. That I have endeavored to explain the book at all is to be ascribed to the habit of rising before five o'clock in the morning, and to the fact that I had formed of spending the early hours of the day in the study of the Holy Scriptures. That habit, continued, has enabled me forward until I have reached the end of the New Testament.

INTERCESSORY PRAYER.—It affords us a melancholy pleasure to present to our readers the second portion of the Rev. H. H. Von Daelzen's estimable address on the subject of "Intercessory Prayer." It gives us pleasure to do this, as we could not, we believe, give a more appropriate expression of the high esteem we entertain for the deceased, nor more appropriately express our sympathy with the sorrowing community at large than by giving publicly at the present time to the documents in hand. This seasonable and weighty address, with the trust, be long regarded by evangelical churches of different denominations in the Island, as an instructive and edifying tract, and be duly heeded by all who firmly believe the doctrine that united prayer on the part of the disciples of Christ, is one of the appointed instrumentalities for hastening the coming of the kingdom of God in our midst.

EMIGRATION FROM LIVERPOOL.—The number of emigrants despatched from Liverpool for the United States during the last month was 25,492, the largest number that ever sailed in one month. The greater portion of the emigrants are German and Irish, chiefly agricultural laborers.—Illustrated London News, May 8.

WHAT ARE YOU DOING?

AN APPEAL TO EUROPEAN CHRISTIANS IN CEYLON. What are ye that I must be about my Father's business? Luke 2:49. My meat is to do the will of him that sent me and to finish his work. John 4:34.

By the providence of God we have been brought to sojourn for a time in this beautiful island, where the fairest productions of His goodness have been scattered with a bountiful hand. We have learned, if we are true Christians, that there is none other name under heaven given among men, whereby we must be saved except that of Christ, and that he hath loved us and washed us from our sins in his own blood, and hath made us kings and priests unto God and his Father. With reference to the title of priest, the learned and pious Neander remarks in his Church History, vol. I. p. 245-6: "Since free access to God and to Heaven had been once opened to believers by one High Priest Christ, and since they had by virtue of their union with him become themselves a spiritual people consecrated to God; their calling being now other than to dedicate their entire life to God as a thank offering for the grace of redemption, to publish abroad the power and grace of him who had called them out of the kingdom of darkness into his marvellous light, to make their lives one continual priesthood." "So too the advancement of God's kingdom in general, and in particular the diffusion of Christianity, was now to be the duty of one select class of Christians alone, but the most immediate concern of each individual." "There was no distinction here of spiritual and secular, but all as Christians should in their inner life, in temper and disposition be dead to the ungodlike, to the world, and in so far separate from the world."

And now let us in all earnestness consider how far that sacerdotal character, which is part and parcel of our spiritual

existence, has been exemplified in our life and conversation. We have each, duties as members of families and of society which demand attention, and so far from these interfering with our Christian calling, Scripture expressly enjoins us to be "not slothful in business; fervent in spirit; serving the Lord. We are to be zealous in them, by zeal and industry, that religion does not make us worse men, but that the good society that religion does create, and moreover we must endeavor to recommend our principles to those with whom we are brought into contact by a consistent life; among these must be included our associates in business, society, and our servants. Let each of us then ask himself, What am I doing in my priestly office among my associates? Am I on the watch for opportunity to draw their minds away from the prevailing evils of earth? Do I fall into their ways? Do I strive to bring them into the way of truth and life? Or do I give up speaking a word in season? Do I rejoice when they do not do so, and do I weep when they do? Is the tone of my conversation so sober and earnest a nature as to recommend the doctrines I profess and to induce others to feel there is that in religion that elevates and ennobles the possessor? Alas! alas! let us reflect upon our frivolous conversation and jesting which is not convenient—our frivolous talk and personal vanity. Religion should not and does not consist in possessors with gloom; to rejoice is a sacred command—but true rejoicing is as different from that dissipated mirth which the wise man compares to the crackling of thorns under a pot, as a star differs from a meteor—the one steady and lasting, the other unsteady and evanescent.

What am I doing among my servants, among domestic position? Is it not a stranger to me, when I have been engaged in schemes for improvement abroad, we entirely neglect those at home? But let us remember that here it is our duty begins; here it is our Christian character develops itself in the most unconstrained way. Have we not here to lament ebullitions of temper and waywardness which contrast sadly with the doctrines we are diffusing elsewhere?

And are we sufficiently alive to the duty of providing for their religious instruction? If we are, if we are in the habit of assembling our household together and reading the Scriptures to them? If we reply, they are unable to understand English sufficiently, then let one of themselves read to the others in their own language, and let it be our care to see this regularly done and to place religious works in their hands, and let us supplicate from our Master a blessing on his own pure word thus imparted to them.

I have said nothing here about the duties of parents because it is presumed that no Christian would neglect instructing his own children in the truths that are his main hope; and having considered our position with regard to those with whom we are associated, I would next suggest the question What am I doing among those who live about me with whom I am not necessarily brought into contact? And to this matter more particularly is it that I would call for your earnest attention. We are here the sons of Joseph dwelling in the tents of Shem, and as solemn as possible rests upon us the privilege of being able to communicate to our benighted brethren the truths we have received. My friends, do you really believe that the few reports subscribed by you to different objects, is all that God requires at your hand? Is sufficient—considering your calling is "none other than to dedicate your entire life to God"—to meet the obligation that rests upon you as vessels for the diffusion of Christianity among the heathen and for the good of each particular soul? Sum up the engagements of last week, and say how much of that precious time, which is so rapidly flying past, has been devoted to unnecessary uses, and how much to instructing others. Is it or is it not a fact that the heathen are hurrying down by the hour to the pit of destruction? Do we or do we not believe this? I strongly suspect we do not believe it, and that is one cause of our apathy. We have some vague ideas about the light of nature, and the gentleness and meekness of ourselves, but we are careless not to analyse our feelings, too closely lest they produce inconvenient sensations. But consider! assuming that there be a light of nature, how many of the heathen act up to their own standard of right and wrong, and what must be the fate of the remainder, if God's word be true? It is our solemn duty to endeavor by personal exertion, as well as by pecuniary aid to advance the cause of Christ, and to pressing must be the business, grave must be the reason that can justify our holding back for so doing. And yet what are the prevalent excuses that do hold us back? Ignorance of the language, domestic duties, and inconvenient hours. As to the first, Bernard did much by interpretation, and so might we. Moreover, there are no Sunday or week-day schools where English is understood, within a reasonable distance from our houses? And are these so good reasons that we remain fast? Or is there he none could not any other be established? Next, as to domestic duties and inconvenient hours. To how many invitations for dinner parties have we sent the reply that the hour was inconvenient and our domestic duties pressing, or how many morning calls have we left unattended on the same plea? I speak more particularly here to ladies. And on Sundays what reasonable excuse can be offered by gentlemen and ladies for neglecting their religious duties? Are we not to be with business? My friends! in the last great day, when we must answer for the gifts committed to our charge, and the great multitude of heathen, who lived within our reach, stand up in array against us, shall we present our talents wrapped up in a napkin and assign these excuses I have recapitulated? Let us remember that difficulties far greater, can and are daily removed where our spiritual interest is at stake, and that the Lord will be true to our word that Sunday schools are languishing, and week-day schools lazily dragging their lengths along, for want of superintendence. We are hasting onwards, and must soon give an account of our stewardship. Let us not then so run as we certainly, let us not so fight as those that beat the air, but let us strive to be among that blessed number, who by patient continuance in well doing, seek for glory and honor and immortality.

My Christian brethren, I have spoken plainly, and if it be thought I have taken too much upon myself, I would earnestly disclaim any other motive than a desire to advance the Redeemer's kingdom. The Lord forgive whatever may be of earth in what I have written and bless to the good of others, what may be in accordance with his own word, that I have done so, as well as myself, my own real, as that of others. If the result be to stimulate one solitary Christian to more exertion, I shall not have written in vain. FELIX

